

Fredericia d. 27. juni 2007

Kære Politikere,

Jeg sad for nylig og ryddede op i nogle gamle papirer fra min studietid som sygeplejerske. Her fandt jeg et brev, jeg havde skrevet og som var blevet trykt i mit fagblad Sygeplejersken. Her beklager jeg mig over de dårlige forhold, min uddannelse led under. Min afsluttende kommentar i det brev var at, vel skal arbejdsforholdene og lønnen forbedres, men først og fremmest skal der flere sygeplejersker til. Min pointe var vist, at det ikke kun ville nytte, at fokusere på sygeplejerskernes dårlige arbejdsvilkår, når der samtidig ikke ville være fastholdelsespotentialer som sygeplejestuderende.

Det brev skrev jeg i 2002 og nu 5 år senere med 4 år som sygeplejerske bag mig, erfarer jeg, at debatten fortsat er aldeles aktuel. Nu ser jeg måske nok bare tingene i et bredere perspektiv og i en anden sammenhæng. Nu har jeg mærket på egen krop, hvordan en typisk hverdag som sygeplejerske på en medicinsk afdeling kan få negative konsekvenser for ens velvære, humør og overskud. Men det er egentlig mindre relevant, når vi snakker sundhedspolitik, vil jeg tro. Jeg kan have nok så mange nætter med afbrudt nattesøvn, dage med grådlibilitet og evig dårlig samvittighed over alt det jeg ikke nåede, men som jeg burde have nået, hos Fru Hansen og Hr. Jensen på stue 3 og 4. Men når det får konsekvenser for plejen og behandlingen af Fru Hansen og Hr. Jensen, må det da blive et sundhedspolitisk problem?! Ja, vel egentlig et samfundsproblem, idet vi alle på en eller anden vis har været, er, eller vil komme i berøring med sundhedsvæsenet, enten som patient eller som pårørende til én.

Vi er nemlig langt fra det topklasse sundhedssystem, vi burde kunne bryste os af. Og det handler bestemt ikke om, at der går inkompetent plejepersonale rundt i det danske sundhedssystem, men det handler om de vilkår, vi arbejder under. Det er simpelthen ikke muligt at udføre den topklasse kvalitet, vi så gerne vil og kan tilbyde. Så når vi nu (langt om længe) råber højt, mener vi det! Men jeg er også ganske bevidst om, at det ikke bare er sådan lige til at lave om.

Jeg tror, at det er hele grundstrukturen i vores sundheds- og sygehusvæsen, der skal vendes på hovedet. For det hele hænger jo sammen - problemerne kan ikke ses adskilt og kan ikke løses bare ved at skaffe flere hænder. Gud skal vide, at vi har brug for dem, men hvor skal de komme fra....? Udlandet - nej vel? Hvordan skal man lokke udenlandske sygeplejersker til med de arbejds- og lønvilkår, vi har her? Giv dem mere i løn? Hvad så med os, der

kæmper en brav kamp for at blive i systemet trods de dårlige kår? Hvem skal oplære disse udenlandske sygeplejersker, når vi ikke engang har tid til det mest grundlæggende i sygeplejen? Vel kan det være dygtige og kompetente sygeplejersker, men hvad med sprogbarrieren og de potentielle misforståelser i den forbindelse - kan vi byde vores patienter det? Vil det få konsekvenser for kvaliteten i plejen? Og hvad med fremtiden? Vi kan jo ikke blive ved at hente sygeplejersker fra udlandet? Nej, der skal kigges indad tror jeg, før der skal kigges ud! Hvorfor kan vi ikke rekruttere flere sygeplejersker og hvorfor flygter de fra uddannelsen og faget? Flere studiepladser er det så løsningen? Nej vel?! - hvorfor skulle de unge vælge faget, som det ser ud nu? Og hvis de endelig vælger det, hvordan skal vi så undgå at skræmme de modige unge stakler væk, når de i deres praktikker møder den virkelige (h)vide verden og de massive problemer, der hersker her? Hvordan skal vi i øvrigt fortsat kunne give dem en tryk og lærerig praktik med plads til fordybelse, vejledning og udvikling, når vi stadig knokler med at nå det mest basale? Så er vi igen tilbage ved de dårlige arbejdsvilkår, lønnen og ikke mindst den faldende kvalitet i patientplejen på baggrund af disse. Den evige onde cirkel!

Det hele hænger så unægtelig meget sammen og der må og bør sættes ind på ALLE områderne. Alle skyder ansvaret for sig; regeringen, regionerne, arbejdsgiverne. Vel kan, vil og skal det blive nødvendigt at prioritere og lave en midlertidig løsning, men en langsigtet plan for, hvordan et politisk tiltag på disse områder kunne lette alles hjerter og give en god og tryk nattesøvn for landets samtlige sygeplejersker og det resterende plejepersonale, ville være et kærkomment tiltag.

Og lyt nu til os - som sagt er det ikke for sjov, at vi råber op!!!

På forhånd tak.

Med venlig hilsen

Anja Reinholt, Sygeplejerske